

Vajon mi egyszer elmúlt tényleg nincsen többé?
Vajon direkt válnak az álmok annyi reggel köddé?
Vajon egy elmúlt szerelem magára sem emlékszik?
Az a szerelem akkor már sehol sem létezik?
Vajon ha a szemedbe nézek, az egyszer van, és akkor?
Vagy igazából a kovács állandóan patkol?
Az idő tán csak csalás, hogy úgy érezd, hogy fájjon...
Minden örök, mi egyszer történt ott marad a tájon.
Nincs volt, nincs lesz, minden mindig csak van,
Mit valaha megkapok, mindent már megkaptam.
Száll, és örül, szenved nevetve a lélek,
Halott vagyok most is, s holtomban is élek...

/2013, november 24./

A vers az idő relativitását fejezi ki, mi szerint azt csak mi érzékeljük ilyen formában, s valójában elképzelhető, hogy időn (és téren) kívül kerülve, az idő, mint emberi felfogásban megjelenő múltó dolog, nem létezik.